

[Inger Gautier Schmit.]

handle om en udvidet social Støtte til gravide Kvinder. Vi vil gerne forhandle om udvidet Støtte til Mødrehjælpen og alt derhenhørende. Men disse Opgaver med at oplære Befolkningen til at undgaa at føde Børn maa vi afvise paa det skarpeste, og vi siger som Helhed: Lad Lægerne virke for Livets Bevarelse og lad os give Hjælp i sociale Tilfælde med sociale Midler, lad os hjælpe Personerne, de ulykkelige, saaledes at de føler, at der er nogen, der interesserer sig for deres Ulykke. Men lad os ikke gennemføre en Lov, som svækker Ansvarsfølelsen og krænker de etiske Love.

Justitsministeren sagde forleden Dag, at det er naturligt at hindre Sygdom og Abnormitet, men hjælpe sunde Kvinder at føde deres Børn. Dette kan jeg understrege, thi det er Ord til andet, hvad jeg har nedlagt i mit Forslag. Der har jeg netop — og det staar Venstrepartiet bag ved — skarpt præciseret, at de Tilfælde, hvor det drejer sig om Abnormitet og Forbrydelse, er vi villige til at lovgive om og unddrage fra Straf. Men hele vor Bestræbelse maa gaa ud paa dette at hjælpe sunde, normale Kvinder til at tage Ansvaret paa sig, naar de staar over for dette at skulle føde deres Barn.

Pürschel: Som en Afslutning paa den Diskussion, der har fundet Sted om disse Spørgsmaal, ikke som en Begyndelse beskæftiger det danske Folketing sig i Dag med de her foreliggende Lovforslag. Om det ene skal jeg fatte mig kort; det er Lovforslaget om Ændring i Borgerlig Straffelovs § 235 om Handel med præventive Midler o. s. v. Jeg har ikke alt for megen Sympati for en Fremelskning af Handelen med præventive Midler, men den finder Sted, den er uundgaelig i et Samfund, og jeg finder det derfor rigtigt, at der indføres en vis Kontrol med disse Ting, og at man ikke henviser dem til at udbrede sig ad lyssky Veje.

De andre Lovforslag er derimod af dybt indgribende Art, og jeg vil gerne til at begynde med forsøge at skildre Situationen, som den er her i Landet.

Vi erindrer alle, at for nogle Aar siden, inden vi fik den nye borgerlige Straffelov, var der stærk Diskussion om disse Emner. Der fandt en Række Frifindelser Sted ved Nævningeting, som vakte betydelig Opmærksomhed, og man sagde: Naar Nævningerne ikke vil kende skyldig i disse Sager, er Grunden den, at den gamle

borgerlige Straffelov fra 1866 sætter saa streng en Straf for disse Forhold, at det er uforenligt med Nutidens Opfattelse af disse Forholds Strafverdighed. Meget væsentlig bevæget deraf nedsatte den danske Rigsdag Straffen meget betydeligt og gav en meget kort Forældelsesfrist for disse Forbrydelser; den danske Rigsdag vedtog omtrent enstemmigt dette Forslag.

Var det nu saaledes, at dette mødte en loyal Forstaaelse? Nej. En anset københavnsk Overretssagfører anførte over for et Nævningeting det Ræsonnement, at naar Nævningetinget havde anset sig for beføjet til at tilsidesætte de gamle strenge Straffebestemmelser, saa kunde det naturligvis med saa meget bedre Samvittighed tilsidesætte disse Straffebestemmelser, der nu kun drejede sig om 2 Aar. Jeg nævner dette som typisk for den fuldkomne Begrebsforvirring, der har hersket paa disse Omraader. Og Nævningetingenes Praxis fortsattes. Det maa erkendes, at det er praktisk talt umuligt ved et Nævningeting — og derunder henhører jo disse Sager, i Kraft af en Undtagelsesbestemmelse, der er sat ind i Retsplejeloven af venstre Side i denne Sal —, det er praktisk talt umuligt at faa dømt en Kvinde, selv for de klareste Overtrædelser af Straffeloven. Dette betragtes — det nævner jeg — som Demokratiets Blomstring paa Retsvæsenets Omraade.

Og saa er der sket det — det fremgaar ogsaa af denne Kommissionsbetænkning —, at Anklagemyndigheden bevæget af disse Frifindelser administrativt har ophævet Straffelovens § 242, 1ste Stykke: Der rejses ikke mere Tiltale for Overtrædelse af denne Bestemmelse. Dette gælder en Lov, der har været i Kraft i godt 3 Aar, og naar det er sket, saa skriver man en Kommissionsbetænkning, hvori man siger: at det har jo vist sig umuligt ved Straf at hævde en Retstilstand paa dette Omraade. Ja, i Sandhed, den udmærkede Mand, der nylig er gaaet af som Rigsadvokat, og som jeg paa saa mange Punkter har saa stor Respekt for, hvis Dygtighed jeg i mange Henseender agter saa højt, han har paa dette Punkt et meget betydeligt Ansvar for, at Tilstandene er saadan, som de er. I Øjeblikket er det jo saaledes, at det er straffrit at begaa Fosterfordrivelse her i Landet. Det er den Tilstand, som Rusland indførte i 1917, da Bolsjevikkerne kom til Magten og skulde gennemføre deres Program fuldt ud — jeg skal senere komme tilbage til det.

Det maa erkendes, at denne Tilstand